

**Причорноморський центр
досліджень проблем суспільства**

**МІЖНАРОДНА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА
КОНФЕРЕНЦІЯ**

**« СУСПІЛЬНІ НАУКИ:
ПРОБЛЕМИ ТА ДОСЯГНЕННЯ СУЧАСНИХ
НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ »**

30 листопада – 1 грудня 2018 р.

Одеса

Громадська організація
«Причорноморський центр
досліджень проблем суспільства»

ЗБІРНИК ТЕЗ НАУКОВИХ РОБІТ

учасників міжнародної
науково-практичної конференції

**«СУСПІЛЬНІ НАУКИ: ПРОБЛЕМИ ТА ДОСЯГНЕННЯ
СУЧАСНИХ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ»**

30 листопада – 1 грудня 2018 р.

м. Одеса

УДК 30:001.8(063)

С 90

Суспільні науки: проблеми та досягнення сучасних наукових досліджень: Матеріали міжнародної науково-практичної конференції (м. Одеса, Україна, 30 листопада – 1 грудня 2018 року). – Одеса : ГО «Причорноморський центр досліджень проблем суспільства», 2018. – 116 с.

Організатори конференції не завжди поділяють думки учасників. У збірнику максимально точно відображається орфографія та пунктуація, запропонована учасниками.

Усі матеріали подаються в авторській редакції.

УДК 30:001.8(063)

© Автори тез, 2018

ЗМІСТ

НАПРЯМ 1. ІСТОРИЧНІ НАУКИ

Гасанова А. М. ТРИПІЛЬСЬКА КУЛЬТУРА	5
Кабанов К. В. ОСОБЛИВОСТІ ОБ'ЄДНАННЯ ФЕДЕРАТИВНОЇ РЕСПУБЛІКИ НІМЕЧЧИНИ І НІМЕЦЬКОЇ ДЕМОКРАТИЧНОЇ РЕСПУБЛІКИ	6
Кулагін Е. О. УКРАЇНСЬКО-МОЛДОВСЬКІ ПАРАЛЕЛІ В ТРАДИЦІЙНІЙ ОБРЯДОВOSTІ	9
Подгайна Х. С., Королевська Ю. Ю. ЖІНОЧЕ БЛАГОДІЙНИЦТВО ДРУГОЇ ПОЛОВИНИ ХІХ – ПОЧАТКУ ХХ СТ. В СУЧАСНОМУ ІСТОРІОГРАФІЧНОМУ ДИСКУРСІ	14
Пономарьова А. М. НАРОДНІ ЧИТАННЯ ЯК ОДНА З ФОРМ ПОШИРЕННЯ ПОЗАШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ КУЛЬТУРНО-ПРОСВІТНИЦЬКИХ ТОВАРИСТВ	17
Семенюк М. В. НАФТОВИЙ ПРОМИСЕЛ ГАЛИЧИНИ: СТОРІНКИ ІСТОРІЇ	22
Фоменко Р. С. ПОРІВНЯЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ПОЛІТИКИ КНЯГИНІ ОЛЬГИ ТА ТАКТИКИ «МЕЧА»	29
Швець Т. С. ПРИНЦИПИ ГОЛЛІЗМУ У ВНУТРІШНІЙ ПОЛІТИЦІ Ж. ПОМПІДУ	31
Яковлєв І. В. ЕВОЛЮЦІЯ В ПОГЛЯДАХ І. ДРАЧА В РАНІЙ ПЕРІОД НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ	35

НАПРЯМ 2. ФІЛОСОФСЬКІ НАУКИ

Гордійчук О. О. ВПЛИВ РАДЯНСЬКОЇ ІДЕОЛОГІЇ НА МЕНТАЛЬНІСТЬ УКРАЇНЦІВ	38
Гоцька Є. М. БЛАГОДІЙНІСТЬ ЯК ЦЕНТРАЛЬНИЙ ВІД ДІЯЛЬНОСТІ МУСУЛЬМАНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ В УКРАЇНІ	43
Груднина В. А. ФИЛОСОФСКИЕ ДИХОТОМИИ ВОСТОКА	48
Дашенкова Н. М., Коробкіна Т. В. МЕТОДОЛОГІЧНІ ПРОБЛЕМИ СИСТЕМИ ВИЩОЇ ОСВІТИ	50
Зоренко В. В. СОЦИАЛЬНАЯ ФИЛОСОФИЯ И ФИЛОСОФИЯ ИСТОРИИ	55

Ісакова О. І., Аргунова Н. В. САМОВДОСКОНАЛЕННЯ ЛЮДИНИ ЯК ФІЛОСОФСЬКО-АНТРОПОЛОГІЧНА ПРОБЛЕМА	(60)
Квач В. Н. ОСОБЕННОСТИ КИНЕМАТОГРАФИЧЕСКОГО МИФОТВОРЧЕСТВА	64
Troitska T. S., Troitska O. M., Kulida O. O. THE DIALOGICAL IMPERATIVES OF ORATORY IN THE PROFESSIONAL PREPARATION OF THE BACHELOR OF LAW	68
Свідло Т. М. ЄДНІСТЬ ДУХОВНА – НЕЗАЛЕЖНІСТЬ ДЕРЖАВНА	71
Скалацька О. В. ОСОБЛИВОСТІ РЕПРЕЗЕНТАЦІЇ ІМІДЖУ ІНДИВІДА	73
Сумченко І. В. ОСОБЛИВОСТІ ФІЛОСОФІЇ КУЛЬТУРИ П. О. ФЛОРЕНСЬКОГО	76

НАПРЯМ 3. СОЦІОЛОГІЧНІ НАУКИ

Шедяков В. Е. РАЗВИТИЕ КАК УСЛОВИЕ ОБЩЕСТВЕННОЙ БЕЗОПАСНОСТИ	82

НАПРЯМ 4. ПОЛІТИЧНІ НАУКИ

Вагіна О. М., Кондратенко А. І. ДОСВІД МОВНОЇ ПОЛІТИКИ ЕСТОНІЇ ТА МОЖЛИВОСТІ ЙОГО ЗАСТОСУВАННЯ В УКРАЇНІ	88
Івасечко О. Я., Копей Ю. Р. РОЛЬ ГРОМАДСЬКОЇ ДИПЛОМАТІЇ У ЗАПОБІГАННІ МІЖНАРОДНИХ КОНФЛІКТІВ	93
Магдич Ю. А. ОСОБЛИВОСТІ ПОЛІТИЧНОГО МАНІПУЛЮВАННЯ В ІСТОРИЧНОМУ КОНТЕКСТІ	98
Морозов М. Ю. МОЖЛИВІ СЦЕНАРІЇ РОЗВИТКУ СПІВПРАЦІ МІЖ ГРУПОЮ 5+1 ТА ІРАНОМ В КОНТЕКСТІ ВИХОДУ США З ЯДЕРНОЇ УГОДИ	102
Тімкін І. Ф., Новікова Н. Є. МІСЦЕ УКРАЇНИ В СУЧАСНІЙ СИСТЕМІ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ БЕЗПЕКИ	107

существование вещи вытекает из всех них одновременно, я был весьма близок к тем, кто считает все абсолютно необходимым и полагает, что для свободы достаточно отсутствия принуждения, хотя она и подчиняется необходимости; эти люди не отличаются безошибочное (infallibile), т.е. познанное наверняка, от необходимого

ЛИТЕРАТУРА

1. Лейбниц Г.В. Два отрывка о свободе. Сочинения в 4 т. М., 1982. Т. I. С. 312–315.
2. Конт О. Курс положительной философии: в 6 г. СПб, 1900. Т. 1. С. 21–22.
3. Гумбольдт фон В. Размышление о движущих причинах всемирной истории. Язык и философия культуры. М., 1985. С. 287–291.
4. Шлегель Ф. Развитие философии в двенадцати книгах // Эстетика. Философия Критика в 2 т. М., 1983. Т. 2. С. 189–190.

Ісакова О. І.

кандидат філософських наук,
доцент кафедри суспільно-гуманітарних наук

Аргунова Н. В.

студентка факультету агротехнологій та екології
*Таврійський державний агротехнологічний університет
м. Мелітополь, Запорізька область, Україна*

САМОВДОСКОНАЛЕННЯ ЛЮДИНИ ЯК ФІЛОСОФСЬКО-АНТРОПОЛОГІЧНА ПРОБЛЕМА

Питання про вдосконалення і самовдосконалення природи людини в історії філософії був предметом численних суперечок і дискусій. В результаті були створені ряд філософських, релігійних і літературних трактатів наставницького характеру.

Сьогодні в добу глобалізації, коли визначальним став людський фактор, знову пожвавився інтерес до розвитку людської природи.

У цьому плані проблема самовдосконалення стала актуальною філософсько-антропологічною проблемою.

Кінцева мета виховання і освіти полягає в тому, щоб виховати духовно і фізично розвинену людину. Досягти такого рівня розвитку практично неможливо, якщо сама людина особисто не зацікавлена у самовдосконаленні своїх індивідуальних якостей і особливостей.

Формування фізично і духовно розвиненої людини є не тільки індивідуальна, а й соціально значуще завдання. Для цілеспрямованого розвитку і вдосконалення природи людини потрібна науково-обґрунтована, методологічно вірна концепція, яка повинна бути реалізована в інститутах освіти і виховання, створення такої концепції можливо тільки на основі філософсько-антропологічного підходу до проблеми вдосконалення і самовдосконалення людини.

В останні роки досить часто говорять про падіння моральних якостей у молоді, студентів, учнів, словом, у підростаючого покоління. У таких ситуаціях психолого-педагогічна і антропологічна тематика про вдосконалення моральних цінностей стає вельми актуальним завданням в сфері освіти. Існуючі уявлення про те, що прагнення до самовдосконалення іманентно притаманне людській природі у вигляді прихованого наміру, а також відсутність загальноприйнятої думки про можливість досягнення успіхів на шляху самовдосконалення додають даній темі відповідну актуальність [1, с. 34].

Феномен самовдосконалення є не тільки психічним процесом або станом, а є феноменом в структурі і змісті, в якому в цілісній формі включені психічні, пізнавальні, виховні, моральні, естетичні, світоглядні та інші життєво важливі елементи. Тому філософсько-антропологічний підхід до феномену самовдосконалення повинен враховувати всі вищезазвані атрибутивні елементи, що існують у природі людини.

Самовдосконалення не є особливою формою організації життя, існуюча поза контекстом повсякденної життєдіяльності, а є іманентно притаманна в природі людини сила, є внутрішня потенційна потреба людини в реалізації своєї психічної і фізичної природи. Об'єктивна оцінка ролі самовдосконалення дає підставу зрозуміти такі стани психіки людини, як самоконтроль, самозвіт і інші, пов'язані з ним такі моральні якості, як справедливість,

співчуття, толерантність і т.д. Ці та інші суто людські якості важко розвивати без усвідомлення важливості феномена самовдосконалення.

Самовдосконалення є такий результат психофізичного зусилля, який багато в чому визначає подальшу орієнтацію життєдіяльності людини, очищаючи і направляючи волю людини в руслі досягнення соціально-значущих цілей.

Ще з часів Сократа людям відкрилася істина, що для людини немає предмета пізнання більш цікавого, ніж він сам. Яскравою ілюстрацією цього є висічені на фронтоні храму Аполлона в Дельфах слова: «Пізнай самого себе», що знаменувало початок важливого повороту в усьому античному світогляді [2, с. 147].

Необхідно згадати погляди Піфагора, який вважав, що головне для людей – це наставляти душу до добра і зла, і щаслива та людина, душа у якої стає доброю. Добродієність – це є гармонія, здоров'я всякого блага і бога, а дружба – це рівність людей. Епікур зазначає, що шляхом внутрішнього самовдосконалення, людина може досягти внутрішнього звільнення. Тут необхідна внутрішня робота духу, вдосконалення розуму, інтелекту, вправа душі в моральних чеснотах, підтримка друзів. Його програма самовдосконалення передбачає досягнення такого облаштування внутрішнього світу, при якому особистість в усьому покладається на себе. Виходячи з етичних навчань філософів античності, можна зробити висновок, що призначення моральної філософії полягає в тому, щоб навчити людей, як слід жити. Жити по-людськи – це мистецтво, це вміння чинити і доцільно, і одночасно морально, поставивши чеснота в залежності від знань і мудрості.

Вважається, що частина індивідуальних особливостей нашого мислення формувалася, як би, незалежно від нас самих, інша ж частина створена нами самим. Саме тут полягає та подвійна істина, яку Кант хотів розшифрувати в своїй знаменитій теорії умопостигаемого і емпіричного характеру. Звідси випливає закономірний висновок, що всі практичні правила, що стосуються питання вдосконалення і самовдосконалення, прямо або побічно, пов'язані з перевихованням характеру людини. Отже, характер є тим підґрунтям або механізмом, завдяки чому людина в стані дотримуватися принципів самопізнання і самовдосконалення.

На людину в усі періоди її життя діє безліч факторів. Але все ж то, ким вона стала, залежить у вирішальній мірі від її самої, її самостійності, самооцінки, самокритичності, вимогливості до себе, бажань, активності, цілеспрямованості, волі, наполегливості, працьовитості, від того, що вона робить, щоб стати тим, ким вона хоче бути, тобто від її безперервного самовдосконалення [3, с. 312].

Самовдосконалення виступає як сполучна ланка між різними ланками особистісного і професійного зростання людини, відсікаючи несприятливі впливи і даючи простір позитивним. Найбільш важливими формами його виступають – самоосвіта і самовиховання. Це дві відносно самостійні підсистеми самовдосконалення, але взаємопов'язані і доповнюють одна одну.

Під самоосвітою розуміється самостійна робота особистості зі збагачення своїх знань, розуміння світу, свого місця і професії.

Вибір напрямків самоосвіти – справа виключно індивідуальна і визначається, головним чином, самою особистістю. Найбільш значущими з них, як правило, є:

- систематичне вивчення актуальних проблем внутрішньої і зовнішньої політики держави;

- підвищення рівня і якості знань з профільних, професійно значущих навчальних дисциплін і наук;

- оволодіння знаннями соціальних наук, психології, педагогіки, необхідними і в житті, і для досягнення високих результатів у соціальному і професійному становленні, а також практичної діяльності;

- постійне поповнення і розширення методичного арсеналу, який дозволяє вибирати адекватні методи і засоби освіти та самоосвіти;

- формування і розвиток культури спілкування, що дозволяє встановлювати тісний контакт і взаємодію при вирішенні навчальних і службових завдань;

В цілому самонавчання і саморозвиток допомагають в досягненні цілей, збагачують людину, роблять більш здатним, колоритним, багатогранним, цікавим для інших, шановним людьми і самим собою, підвищують можливості особистості, відкривають нові простори для самореалізації і самовираження. Вони виступають у взаємозв'язку і як складові частини самоосвіти і самовиховання, як засобу їх здійснення і як один з результатів.

ЛИТЕРАТУРА

1. Ковалёва А.Г. Личность воспитывает себя. М.: Макс Пресс, 2011. 230 с.
2. Куценко В. Г. Пути самосовершенствования личности. М.: Наука, 2013. 190 с.
3. Диоген Лаэртский. О жизни, учениях и изречениях знаменитых философов. М.: Наука, 2000. 278 с.
4. Сенека. Избранные письма к Люцилию. Минск.: Проспект, 1998. 162 с.

Квач В. Н.

студентка кафедры культурологии

*Одесский национальный университет имени И. И. Мечникова
г. Одесса, Украина*

ОСОБЕННОСТИ КИНЕМАТОГРАФИЧЕСКОГО МИФОТВОРЧЕСТВА

Сегодня мифотворческое начало находит себя в киноискусстве. Данный тандем является плодотворным. Среднестатистическому зрителю довольно-таки трудно представить современное кино, в основании которого не используется какой-либо миф. Но почему именно в киноискусстве замечен процесс мифологизации? В чем же его особенность, и каким образом кино выделяется среди других видов искусства?

Прежде всего, киноискусство – совершенно новая форма восприятия жизни. По сравнению с традиционными видами искусства, история которых насчитывает не одно тысячелетие, кино – совсем молодое направление. Однако такая незрелость никаким образом не помешала ему стать полноправным видом искусства.

Мифотворчество в киноискусстве – создание новых форм и образов по особому замыслу. Создатель экранной культуры конструирует оригинальные решения, опираясь на мифологические приёмы и опыт. Магия фильма заключается не только лишь в его